

Abraham Hans
DE VLAAMSE BOSKEREL

XXVIII. HET HUWELIJK VAN THILDE EN EDUARD

- En zoudt ge thans willen trouwen? vroeg Vermeire aan Eduard.
- Ja, ik verdien mijn brood in de handel. Weelde zullen we niet hebben, maar als haar echtgenoot zal ik Thilde beter kunnen beschermen dan nu.
- Eduard, nog is het tijd om terug te keren, hernam de oude geneesheer ernstig.
- Terugkeren, dokter?
- In de gevangenis sprak ik Verdonk. Nog zie ik hem in zijn smal bed, hij, de boskerel... Maar op dat ogenblik was hij zo fijngevoelig, zo liefderijk. En wonder, Eduard, ik zie nog zijn blik. Voorheen wist ik niet dat hij zulke mooie ogen had. Het was liefde voor zijn dochter die uit die ogen straalde en daarom waren ze zo schoon. «Ik ga sterven» zei hij. «Ziet ge wel, dokter, dat ik vroeger sterf dan gij. Ik voorspelde het u immers! Maar nu wil ik niet aan de baron denken, er is geen haat in mijn hart. Alleen liefde voor mijn kind. Ze hebben ons gescheiden, dokter. Ze hebben niet gevraagd of Thilde mij nodig had. Ze hebben zich niet bekommerd om de schelm, die haar belaagt. Ze waren slechts bekommerd om de baron, niet om ons. Hoe moeilijk zou ik sterven, indien gij er niet waart? Dokter», zei hij dan, «ik beveel u mijn Thilde aan. Gij weet alles van haar verhouding met de zoon van het kasteel. Is het goed, is het kwaad? Ik weet het niet, maar ik vertrouw op u. Gij zult haar voogd zijn, haar helpen en raad geven. Daarop leg ik gerust mijn hoofd neer». Verdonk was toen moe, ging Vermeire voort, en hij sloot de ogen. Een half uur later opende hij ze weer en heftig vroeg hij om zijn kind. «Haal Thilde, haal ze dokter», smeekte hij. «Ze moet bij mij zijn. Ik wil haar zien, haar horen.» Thilde vond haar vader bewusteloos en waakte bij hem, tot hij gestorven was. Eduard, thans denk ik aan mijn gelofte. Ge zijt zeker, ge wilt Thilde huwen?
- Ja, dokter, ja. Ge weet, hoe ik haar bemin en ik heb het getoond ook, antwoordde de jongeman met nadruk.
- Ja, vriend, zo is het. Maar gij huwt haar nu, gij de adellijke jonker. We hebben er vroeger over gesproken. Maar nu moeten we het nogmaals doen. Weet gij welke verplichting ge op u neemt? Ik zal

scherp zijn, ik moet wel. Gij zijt een edelmanszoon, een van Boschdale. Uw vader is kasteelheer en baron. Uw broeder huwt wellicht een adellijke dame. Uw oom zetelt in de senaat. Zij allen zullen u verloochenen en misprijzend op u en uw vrouw neerzien. Nu hecht ge daar geen belang aan. Maar er zullen andere tijden komen. Ge zult dagelijks moeten strijden voor uw bestaan, uw broer zal in weelde leven, zult gij dan van Thilde blijven houden, haar nooit een hard woord toespreken. Het is te zeggen een zinspeling maken op uw verschil in afkomst, want gij zoudt haar gruwelijk vernederen. Zult gij het kunnen verdragen als ge zeker in het begin herinnerd wordt aan Thildes mindere opvoeding en ontwikkeling?

— Dokter, nu stelt ge de zaken toch wel erg somber voor! kreet Eduard ontroerd. Ik verlang Thilde, ik bemin haar en ik ben overtuigd dat we als in de sprookjes samen altijd gelukkig zullen zijn. Moelijker is het toch niet, al het overige is reeds besproken en rijp overwogen. En wat dat rijk bestaan betreft, dat ik zal moeten derven. In de toekomst kan nog heel wat gebeuren, we zullen wel zien...

— En nu, uw huwelijk! Uw vader zal niet toestemmen.

— Dat staat vast. Maar om redenen van hoffelijkheid zal ik toch om zijn toestemming vragen.

— Als de baron, uw vader, u zijn weigering heeft meegedeeld, wat gaat ge dan ondernemen, Eduard?

— Dokter, dan zal ik me met Thilde naar Engeland begeven, daar zullen we wettelijk en onverbreekbaar man en vrouw worden.

— 't Is de enige weg, Eduard, en in dit geval past het zo te handelen. Als voogd zeg ik u «Huw Thilde dan, en wees haar beschermer». Ik begin de last der jaren te gevoelen. Er wacht me nog een zware strijd, ik voel het, ik zal vallen, 't wordt mijn tijd.

— Wat bedoelt ge met die onheilspellende woorden, dokter? vroeg de jonker ontsteld.

— Zwarte wolken pakken boven ons arm Vlaanderen samen. Er komt nood, hongersnood, dan volgt ziekte door al de ellende. Het land ligt drassig door regenoverlast; aardappeloogst en graanoogst mislukken dit jaar. Op het platteland kon tot nu toe de huiswever wat bijverdienen, maar hem ontnemen de textielmachines thans het brood. Er zijn voor deze streek harde uren in het verschiet.

Het is niet uitgesloten dat de onderdrukte volksmassa door wanhoop gedreven tot oproer komt en het verkropte leed zal willen wreken. Eduard, was ik nog jong en kloek, ik zou u aanraden uw huwelijk nog uit te stellen. Maar Thilde heeft een beschermer nodig, gij zijt sterk en dat ge ook moedig zijt hebt ge bewezen. Verenigd kunt ge wel de

moeilijkheden aan. Dokter Vermeire was rechtgestaan en innig drukte hij de hand van Eduard.

Het was of hij meteen de dochter van de Vlaamse boskerel voor het leven aan zijn vriend, de jonker overdroeg.

Een beleefd schrijven van Eduard aan zijn vader met verzoek om toelating voor zijn huwelijk met Thilde Verdonk was als verwacht uitgelopen op een weigering, een reeks dreigementen en het bevel onmiddellijk naar het ouderlijk kasteel weer te keren.

De baron was ongerust. Thilde en Eduard waren beiden uit de streek verdwenen.

— O, kon ik de hand op hem leggen. Ik sloot hem op in een gekkenhuis! raasde de edelman. Hij is gevlucht met die jonge deerne. Ze leven voorzeker samen ergens in een of andere achterbuurt. Van haar is dat te verwachten, maar hij sleurt onze goede naam door het slijk.

Aan de oudste zoon, die met een verdoold volksmeisje van de Nieuwmarkt geleeft had en haar zwanger had gemaakt, werd hierbij op het slot niet gedacht. Henri bracht geen schande over de Boschdales, want de zaak van Laura de Meerbeke, zijn vroegere verloofde, was niet zo algemeen bekend geworden als aanvankelijk door de baron gedacht. In de hoge kringen deed het gerucht de ronde dat financiële strubbelingen tot de breuk hadden geleid.

De kasteelheer zond dienaren uit om in de omgeving van Houthulst en Roeselare jonker Eduard op te sporen. Hij wierf deze keer zelf een speurder aan...

Op aanraden van dokter Vermeire waren de jonge geliefden zonder verwijl afgereisd over Kales en Dover naar de Zuidengelse stad Kantelberg. Aan de grens moest Thilde de schriftelijke toelating van haar voogd voorleggen om het land te mogen verlaten, ze was immers nog minderjarig. Voor Eduard was dat geen probleem meer. De vermeende almacht van baron Xavier van Boschdale had gefaald.

De reis verliep vlot, voor Thilde vooral was het een prachtig avontuur. Het was de eerste maal dat ze Vlaanderen verliet en de wijde zee aanschouwde. Teder omarmd door haar toekomstige kende ze tijdens de overtocht met de mailboat geen greintje vrees. Ook niet toen het zeilschip op de schuimende golven heen en weer wiegde.

Eduard verstreekte haar allerhande uitleg over de reis, zijn nieuwe werkkring, de koophandel; uit haar opmerkingen bleek hoe de boskeering een schrander inzicht betoonde. Thilde had vroeger, wanneer ze maar de kans had, geregeld boeken gelezen. Dokter Vermeire stelde haar die ter hand. Tijdens de reis bekeek ze met

Eduard de buitenlandse dagbladen en poogde ze iets mee te dragen van de vreemde talen die rondom haar weerklonken. Thilde paste zich moeiteloos aan de nieuwe omstandigheden aan en dat aspect van haar persoonlijkheid was voor de jonker een onverwachte openbaring.

In een eenvoudig kerkje, gelegen nabij de reusachtige Anglicaanse kathedraal trouwden ze. In Engeland was het kerkelijk huwelijk het enig rechtsgeldige. Eduard vertaalde telkens voor zijn stralende verloofde de woorden van de priester. Deze stelde de verplichte vraag of er mogelijke beletselen bestonden voor hun huwelijk. Beiden antwoordden met vaste stem:

— Neen!

Dan vroeg hij aan de kerelsdochter of zij Eduard van Boschdale tot man verlangde, aan de baronszoon of hij Thilde Verdonk tot echtgenoot wilde. Beiden antwoordden ontroerd:

— Ja!

Als pand van liefde en trouw schoven de jonge trouwers een eenvoudige gouden ring aan elkaars vinger. Het huwelijk werd in het officieel register geacteerd.

Na de plechtigheid keerden Eduard en Thilde gearmd en in de echt verbonden terug naar de oude herberg waar ze voor een paar dagen hun intrek hadden genomen. Er waren geen schitterende bruidsstoet, geen rij van statige koetsen; er werd niet geschoten en gevlagd zoals dat te Houthulst gewoonte was wanneer een van Boschdale huwde; er waren slechts twee mensenkinderen met hun groot geluk.

Eduard had redenen te over om fier te zijn op het volmaakt mooie bruidje dat hem met verliefde blauwe ogen aanblikte en gratievol naast hem opstapte.

Alleen met twee op de zindelijke herbergkamer beleefden zij het onmetelijk geluk om met gerust gemoed in elkaar te kunnen opgaan. Teruggekeerd in eigen land betrokken Eduard en Thilde een eenvoudige maar nette woning te Kortrijk.

De jongste zoon van baron van Boschdale had de aangeboden betrekking aanvaard van zaakvoerder aldaar voor de firma waarbij hij te Brussel als klerk gewerkt had. Het viel best mee. Hij schreef nog een eerbiedige brief aan zijn vader om zijn ouders in kennis te stellen van zijn huwelijk.

De baron stormde met dit schrijven naar zijn echtgenote, wierp het haar woedend toe en tierde:

— Lees nu, waar ze geweest zijn, lees.

Maar hij kon niet wachten en bulderde voort:

— Naar Engeland, en ze zijn er gehuwd. Onze zoon Eduard met die

deerne, een van Boschdale met een Verdonk!

— Gehuwd, stotterde de dame. Maar dat is toch niet wettig!

— Het is helaas wel wettig, volkomen wettig. Die onbeschaafde stropersdochter is de vrouw van een van Boschdale!

— Maar hij is niet verantwoordelijk.

— Zwijg, hij is wel verantwoordelijk! Ik ben het beu te strijden voor onze goede faam. Kan ik een proces inspannen om te bewijzen wat niet waar is? We zijn nu te ver, wie zal ons nog geloven? Al wat ik ondernomen heb was voor zijn geluk. Dat hij voortaan maar armoede lijdt, want ik verloochen hem. Hij is voor mij geen Boschdale meer! Ik zou hem hier willen zien om een aalmoes te vragen. Misschien komt die dag vlugger dan vermoed. Dan zal ik hem de waarheid zeggen, hem bespotten. Hem laten weggagen!

— Xavier, hij blijft toch altijd onze zoon.

— Niet meer, Mevrouw.

Het moederlijk gevoel ontwaakte en de barones had deernis met Eduard. Ze sprak over een jaargeld, hem toe te kennen, maar de baron schoot woedend uit en de echtgenote gevoelde, dat ook zij hier slechts de ondergeschikte was van Xavier van Boschdale.

bewerking © 1982-2018, Jan MARCHAU

ABRAHAM HANS

DE VLAAMSE BOSKEREL

volksroman bewerkt door Jan Marchau

bewerking © 1982-2018, Jan MARCHAU

HELIOS N.V.
ANTWERPEN / AMSTERDAM